

Κριτικές

Hitchcock Blonde

Μουσούρη

Από την **Ελένη Πετρίδη**

Και να που ο θρίαμβος της τεχνολογίας και η έλλειψη μέτρου μπορούν να υπονομεύσουν μία εν δυνάμει ενδιαφέρουσα παράσταση. Το φιλόδοξο εγχείρημα του Α. Καλογρίδη (σκηνοθεσία-σκηνογραφία), δίνοντας το προβάδισμα σε εντυπωσιακά εφέ, αλλά και σεξουαλικές προκλήσεις που, παρότι υπαγορεύονται από τον Άγγλο συγγραφέα, στην υπερβολή τους φτναιίνουν τον αισθησιασμό, υποστηρίζεται και ταυτόχρονα ακυρώνει την πρόθεση του έργου ότι «το θέατρο, όπως και η μεγάλη οθόνη, μας καθιστούν ήσυχά και μυστικά ένοχους μπανισιριτζήδες».

Κατ' επέκταση αυτή η υπόγεια συνεισφορά έχει χαθεί, αφού περιστρεφόμενες σκηνές, σκηνικά τα οποία ανεβοκατεβαίνουν από την οροφή, δύο ντουζιέρες σε πλήρη λειτουργία, άφθονη «αυθεντική» βροχή, δύο «ποίνες» που αναδύονται μέσα από καταπακτές και υπόκλητη γυναικεία σάρκα, βομβαρδίζουν τις εντυπώσεις. Ωστόσο, ο σκηνοθεσία δεν στερείται ευρημάτων και ρυθμών που προάγουν την κινηματογραφική δομή της, ενώ η μετάφραση του Στ. Φασουλή αποδίδει τη θερμοκρασία του κειμένου.

Το «Hitchcock Blonde», όπως υποδηλώνει και ο τίτλος του, καταπατάται με την έκδηλη προτίμηση του Χίτσκοκ στις ξανθές. Αλλά αυτή η διαπίστωση είναι μόνο η πλατφόρμα πάνω

στην οποία ο Τέρι Τζόνσον χιτίζει έναν έξυπνο, μυστηριώδη (αν και ενίοτε φλύαρο) μύθο-σπουδή πάνω στην ερωτική ιδεοληψία. Με παράλληλες ιστορίες, που εξελίσσονται σε διαφορετικούς χρόνους και παντρεύουν τη φαντασίωση με την πραγματικότητα, μιλάει για την κρίση της μέσης ηλικίας, το φόβο του θανάτου, ανεκπλήρωτους πόθους, πάθη και έναν αρρωστημένο ρομαντισμό.

Στην πρώτη (1999) ένας μεσιλικας καθηγητής (τον ερμηνεύει με απόλυτο έλεγχο των εκφραστικών του μέσων ο ώριμος υποκριτικά Μ. Χατζησάββας) αναπτύσσει μια ιδιόμορφη ερωτική σχέση με την ξανθιά φοιτήτριά του, καθώς την παρασύρει σ' ένα ελληνικό νησί με πρόσχημα να αποκρυπτογραφήσουν την ημιτελή ταινία του Χίτσκοκ «Απρόσκλητος επισκέπτης». Παράλληλα εξελίσσονται δύο ακόμη δράσεις με πρωταγωνιστή τον ίδιο το σκηνοθέτη του «Ψυχώ» και τις ξανθές επιλογές του. Η μία αφορά τη βάνουση εμπλοκή του με την υποψήφια αντικαταστάτρια της Τζάνετ Λι στην

περίφημη γυμνή σκηνή του ντους (1959) και η άλλη την—επίσης ιδιαίτερη—εμπειρία του με την ηθοποιό του «Απρόσκλητος επισκέπτης» (1919). Αυτή η τελευταία ιστορία, που αποπειράται να εξηγήσει την αιτία για την εμμονή του Χίτσκοκ, αν μη τι άλλο αποκαλύπτει ένα θλιβερό ανθρωπάκι το οποίο καταφεύγει στις ψευδαισθήσεις των ταινιών για να καλύψει την έλλειψη σωματικής και συναισθηματικής οικειότητας στη ζωή του.

Ο Χρ. Βαλαβανίδης, ανασπώνοντας ακόμα και το πάνω χέλος, μιμείται με σοβαρότητα τον μετρ του σαπένς, ενώ η Ν. Δραγούμη πλησιάζει το πρότυπο της ξανθιάς με δείκτη ευφύιας λίγο παραπάνω από το μηδέν. Στον αντίποδα η Ν. Καλογρίδη τονίζει—συχνά ενοχλητικά—τόσο τη σεξουαλικότητα όσο και την τραχύτητα του ρόλου της. Η πρωτότυπη μουσική (Κ. Τζανουκοστάκης), οι φωτογραφίες (Κ. Μαραγκουδάκη) και τα κοστούμια (Ι. Παπαθεοδότη) ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις μιας καλά οργανωμένης παραγωγής.